

OTEVŘENÉ MANŽELSTVÍ

*Tess
Stimson*

OTEVŘENÉ MANŽELSTVÍ

Tess Stimson

2014

Copyright © 2013 by Tess Stimson
Translation © 2014 by Jitka Šišáková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Všechny postavy v románu jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

Z anglického originálu AN OPEN MARRIAGE,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2014,
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-016-9

*Pro mého bratra Charlese,
kterého mám nade všechno ráda
a hluboce ho obdivuji.*

KAPITOLA 1

Mia

Na stárnutí se dá vyzrát – stačí nad zrcadlo našroubovat slabší žárovku. A moc se neprohližet, protože jak začnete bedlivě pátrat po prvních vráskách, určitě je ke svému zklamání objevíte. Marná sláva, ne nadarmo nám příroda s věkem rozostřuje zrak.

Přejedu si rty rtěnkou a vycením na sebe zuby, abych zkontrolovala, jestli zůstaly čisté. Tedy ne že bych už stár-la. Aspoň doufám. Minulý týden mi nějaká příčinlivá mladá káča z propagace poslala hormonální krém pro ženy v přechodu a významně k němu připsala, ať se o něm tento týden zmíním ve svém sloupku. Vzhledem k tomu, že mi nedávno bylo teprve devětáct, je jasné, že si musím na svých webových stránkách změnit fotku.

Co kdybych ten krém rozpatlala po zrcadle? Zamyšleně zaplétám svou blondátou hřívu do úhledného copu. Nebo si s ním namažu kozy. Nebo manžela.

„Už jsi?“ jukne na mě v zrcadle Kit.

Okatě přejedu pohledem své decentní zavínovací šaty

z tmavomodrého úpletu a béžové lodičky značky L. K. Bennet. Úplná vévodkyně z Cambridge. Otočím se. „Sluší? Nebo je to moc usedlé?“

„Decentní,“ odpoví spokojeně Kit.

Decentní. Nic víc, nic méně. Žádné superlativy, jako vypadáš sexy nebo moc ti to sluší. Už dávno jsem se naučila, že pro Brity je společenská uměřenost nadevše. Člověk se klidně může nasoukat do neforemného tuhého taftu a vypadat jako dortová krabice, hlavně když splyne s davem a nevyčnívá v dráždivém modýlku z titulní strany Vogue. Kate Middletonová je sice moc milé děvče, ale pro tradičně kastovní britskou společnost nemá jaksi dost modrou krev, a to znamená, že na sebe nesmí moc upozorňovat. Kvůli hloupé blýskavé sponečce ve vlasech by se totiž lidi mohli zbytečně rozpomínat, že její matka kdysi roznášela v letadle koktejly.

Kit jindy chválou nešetří, ale dnes je to něco jiného. Vezme do ruky perlový náhrdelník a já skloním hlavu, aby mi ho mohl zapnout. Ty perly jsem dostala jako svatební dar od jeho matky. Od té doby, co jsem začala chodit s jejím synem, mi dává samé vhodné a decentní dárky, snad aby ze mě vyhnala tu moji drzou americkou výstřednost. A ve svém úsilí zarytě pokračuje, přestože nepřináší vůbec žádné výsledky. Ale dnes si říkám, ať je po jejím, a oblékla jsem se jako Middletonka. Dnes překročím Rubikon a stanu se JEDNOU Z NICH. (K upřímnému zděšení mého otce, musím dodat. Je hrdým rodákem z Bostonu a události kolem Bostonského čajového dýchánku z roku 1773 jsou pro něj pořád nepříjemně čerstvé.)

Kit mi otevře dveře z ložnice na chodbu a společně scházíme po schodech. Můj muž vypadá samozřejmě dobře jako

vždy. Vysoký intelektuál, starosvětské brýle a tvídové sáčko. Typický profesor angličtiny. (Vybavte si Roberta Redforda ve filmu *Tři dny kondora*.) Lehce prošedivělé blond vlasy sahající mírně přes límec, kožené záplaty na loktech kostkovaného saka, pod nímž se skrývá překvapivě vyrýsované tělo. A za brýlemi pronikavě modré oči. Profesorem zatím ještě není. Učí angličtinu protivné pubertáky na drahé soukromé střední škole kousek za Oxfordem. Ale budí zdání, jako kdyby ve městě zasněných věží, jak se Oxfordu přezdívá, chodil s Tolkienem a C. S. Lewisem na pivo. A budit správné zdání, to je v téhle zemi hlavní, jak každý ví.

Sejdeme dolů a zamíříme do obýváku plného lidí. Moje tchyně Ruth vzhledne od rozečteného *Tatleru*. Náš prastarý nádenický domek z osmnáctého století má nezaměnitelné kouzlo a duši, ale je tak mrňavý, že když uprostřed místnosti rozpažíte, dosáhnete málem k oběma protějším stěnám. „Sluší ti to, Mio,“ pochválí mě. „Těch pár kilo navíc ti prospělo.“

„Co si tu kyselost trochu rozředit kapkou skotské?“ zamumlám ve dveřích. „Nebo před snídaní nepiješ?“

„Za těchto okolností, drahoušku, je whisky prakticky lék, nemyslíš?“

Ta ženská má snad místo uší radary. Ale já nehnu brvou, naliju Ruth velkého panáka (náš rozměrný domácí bar považuje za hrozné americké zvěrstvo) a naservíruju jí ho bez ledu (což mi mimochodem připadá jako mnohem horší britské zvěrstvo). Kit pohlédne na hodinky, pak na matku, ale raději moudře mlčí. Co se týče pití, Ruth nás všechny strčí do kapsy a balancuje na samé hranici alkoholismu, ale pije s takovou samozřejmostí, že ji člověk chtě nechtě musí obdivovat.

V kabelce mi zatrylkuje mobil. Rychle ho vyhrábnu a zdvihám prst směrem ke Kitovi, abych umlčela jeho případnou námitku. „Vyřídím to za chvilinku, slibuju.“

„Tak co, ještě sis to nerozmyslela?“ ozve se mi do ucha Lois.

„Hele, nesnaž se mi to rozmlouvat. Pochop, že jde o unáhlené romantické gesto!“

„Unáhlené romantické gesto bylo to, žes nechala v Americe práce a zdrhla za chlapem do Anglie! Tohle už je jen vlastenecká sebevražda.“

„Dělám to z lásky,“ namítnu. „Pro svého miláčka. A na důkaz vděčnosti zemi, kde mě přijali s otevřenou náručí...“

„A kde navíc budeš platit menší daně,“ podotkne Lois.

„No jo, to taky.“

„Ale děláš dobře,“ prohlásí zničehonic Lois.

„Myslíš?“

„Patříte s Kitem k sobě. Sakumprásk a se vším všudy. To ti přece nemusím říkat.“

Naráz mám v krku knedlík. Znáám Lois víc než patnáct let, vlastně od dob, kdy jsem začínala jako obyčejná ficka na ředitelství CNN v Atlantě. Lois byla o devět let starší protřelá Newyorčanka, která skoro deset let vládla železnou rukou mezinárodní redakci, z níž pak odešla a založila si svou vlastní mediální konzultační firmu. Od třiceti je vdova, protože jejího manžela – kameramana – zastřelili v Bosně. Zůstala sama s malým klukem, sama ho vychovala a současně stihla vybudovat jednu z pěti nejvlivnějších mediálních agentur v zemi. Je to moje nejlepší kamarádka – taková starší, chytrější a zkušenější sestra, která mi chyběla. Přesněji řečeno, Lois je moje jediná kamarádka.

Nevím, možná se ze mě stala samotářská a životem otřískaná mezinárodní novinářka jen proto, že jsem neměla moc přátel a žádné závazky, anebo mi nikdo nezbyl právě proto, že jsem se málokdy někde zdržela víc než dva dny v kuse. Je to jako v té hádance, co bylo dřív, jestli slepice, nebo vejce.

Každopádně Lois vděčím za moc. Spadla jsem jí do klína jako neplacená fícka se sotva oschlým diplomem novinářky z postgraduálu univerzity v Berkeley a ona mi dala první velkou šanci. Sebevědomí jsem tehdy měla na rozdávání. Díky Lois jsem se rozkoukala v oboru, získala zkušenosti a dostala od ní taky první placený kšeft. Na obrazovku jsem se prokousávala cestou tvrdé novinářské otročiny (což znamená osmdesátihodinový pracovní týden a dva roky bez dovolené) i s pomocí pověstné kapky novinářského štěstí (osudného jedenáctého září 2001 ráno jsem shodou náhod byla zrovna čtyři bloky od Světového obchodního centra a dělala rozhovor s nějakým praštěným doktorem z reprodukční kliniky, který v rozsévačském opojení oplodnil dvaasedmdesát žen svým vlastním semenem). Vypracovala jsem se od požárů rodinných domů a zvěře uvízlé na zamrzlých jezerech až k výbuchům na ambasádách a válce v Afghánistánu. Když jsem poznala Kita, pracovala jsem v CNN sedmý rok a konečně jsem to dotáhla mezi oficiální válečné zpravodaje. Mezi největší hvězdy jsem však proniknout nestihla – k tomu mi ještě tak jedna občanská válka nebo jedna africká genocida scházela.

Jenže když trávíte tři sta dvacet dní v roce na cestách, o nějakém normálním životě si můžete nechat jen zdát. Se sexem to bylo v pohodě: neznám nic rajcovnějšího než pobyt ve válečné zóně. Bomby jsou báječné afrodiziakum, o tom

není sporu. Pár vztahů mi vydrželo dokonce až domů, ale málokdy přežily víc jak pár měsíců. Který chlap by chtěl hrát druhé housle a soupeřit s vaším dobrodružným povoláním, kde nevíte dne ani hodiny? To dovedli pochopit leda chlapi z branže, jenže copak spolu můžou pod jednou střechou vydržet dva stejně ambiciózní jedinci s náročným životním stylem? S takovým materiálem rodinný krb nevybudujete.

Když jsem ve Skotsku na svatbě své vzdálené sestřenice poznala Kita (on obsluhoval u baru, já tam byla jako nedobrovolný vyslanec rodiny), šlo mi v podstatě jen o sex. Rozdali jsme si to u deváté jamky golfového hřiště nedaleko hotelu a sex s ním byl tak skvělý, že jsem neodolala a ještě několikrát si to s ním během zbývajících čtyř dnů svého pobytu zopakovala (v posteli i jinde). V životě by mě ale nenapadlo, že z toho bude něco víc. Jo, cítila jsem se v jeho společnosti fajn. Bylo mu dvaatřicet, takže o rok víc než mně, byl chytrý, ohleduplný a zábavný. Asi ho vůbec neohromilo, že vystupuju v televizi a vydělávám desetkrát víc než on. Doučoval děti a při tom si dodělával školu, protože předtím se několik let toulal po Americe. Vedle něj jsem konečně mohla vypnout a být sama sebou – to už se mi dávno nestalo. Ale náš vztah nemohl dlouhodobě fungovat; na to jsme žili každý úplně jinak. A hlavně nás dělily čtyři tisíce mil.

Kit si však myslel něco jiného. Už tehdy mě znal líp než já.

Jen moje letadlo dosedlo v Atlantě, čekal na mě vtipný a britký mail. Nešlo na něj neodpovědět, přinejmenším ze zdvořilosti, ale stejně jsem nám nedávala žádnou naději. Na co? Že bychom si psali?

A přece jsem v následujících týdnech zažila nefalšované viktoriánské námluvy v dopisech. Psali jsme si maily a pro-

bírali v nich nejružnější témata, Melvillem počínaje a crème brulée konče (Kit se totiž během krátkého manželství s o jedenáct let starší ženou vyučil kuchařem). Postupně jsme si psali čím dál častěji a důvěrněji. Jeden druhému jsme se víc a víc otvírali, vyprávěli si o dětství, o ztracených láskách i erotických představách; připomínalo to životopisný strip-týz. Líbil se mi Kitův vytříbený styl psaní i myšlení. Vždycky tak uměřeně a vědecky argumentoval, přitom byl přístupný i jiným názorům a nikdy se nebál přiznat, že něco neví (což jsem zatím u nikoho nezažila).

Brzy jsme si začali i telefonovat. Zůstávala jsem kvůli němu vzhůru dlouho do noci a on si zase musel přivstat. Mnohdy jsme vykládali celé hodiny. Za tři měsíce jsem se po silném Loisině naléhání do Skotska na víkend vrátila, čistě abych ten rodící se slibný vztah, který naznačoval, že je možná *to pravé*, otestovala.

Dopadlo to na výbornou.

Skoro rok jsem pak pendlovala mezi Atlantou a Edinburghem a rozhodovala se, jestli se tam nemám nadobro usadit. Kita čekaly ještě tři roky doktorandského studia a navíc nepatřil k lidem, kteří by s lehkým srdcem harcovali přes půl světa. Jestli se měl někdo stěhovat, musela jsem to být já.

Co se týče kariéry, tak by to rozhodně šlo – nechala bych se přeložit do londýnské pobočky CNN. Ale krátce předtím mě oslovily jedny bostonské noviny, abych pro ně psala syndikovaný sloupek. Měla jsem svoji původní práci sice ráda, o tom nebylo pochyb, ale poprvé jsem se cítila unavená. Asi už jsem se vžívala do představy úplně jiného života po boku Kita. Nebo jsem viděla už příliš mnoho dětí zmrzačených nášlapnými minami nebo psychicky narušených vleklou

občanskou válkou. Strávit nějakou dobu v klidu by mohlo být přesně to pravé, abych si odpočinula a za rok za dva se vrátila do první linie. Byla jsem si jistá, že nějakými *Listy z Evropy* bych bostonské noviny zásobovat určitě svedla. Otázka však zněla, jestli jsem vůbec ochotná tak zásadní životní změnu kvůli nějakému chlapovi udělat, i kdyby byl sebeúžasnější.

Kit totiž opravdu úžasný byl, o tom jsem nepochybovala. Šlo o prvního člověka mimo naši branži, s nímž jsem od nástupu k CNN chodila, a také o prvního Brita. Nikoho podobného jsem ještě nepoznala. Nebyl domýšlivý, nehrál si na alfa samce, ani neměl problém s úspěšnými ženami. Měl v sobě nenápadnou vnitřní sílu, věděl, kdo je, a znal svou cenu. Věděla jsem, že bude schopný mě ukočírovat. A proto jsem nakonec dala výpověď, přestěhovala se čtyři tisíce mil daleko a provdala se za něj. Na to, abych měla v životě binec, chlapa nepotřebuju. Ten si zvládnou udělat sama.

Ale stejně to bylo bolestné loučení. Je fakt, že rodinná pouta mě v Americe moc silně nedržela. Maminka zemřela o několik let dříve na rakovinu žaludku, táta se pak v penzi přestěhoval na Floridu. Sourozence jsem neměla a přátel – jak jsem se prve zmínila – jen hrstku. Ale rozhodnutí opustit svou vlast není snadné dokonce ani pro tak nestálou duši, jako jsem já. Kdybych hned první měsíc v Edinburghu nezjistila, že jsem těhotná, nevím, nevím, jestli bych tam vydržela. Ovšem narození Emmy o šest měsíců později mě utvrdilo v tom, že jsem se rozhodla správně, a nikdy jsem ani na vteřinu nelitovala.

Emmy teď hopsá ze schodů, dlouhé kaštanově hnědé vlásky jí poletují kolem ramen a zelené oči září vzrušením.

Podobu zdělila hlavně po Ruth, protože my s Kitem jsme oba světlovlasí a modroocí.

„Moc ti to sluší!“ pochválí mě a přihopsá blíž. „Vůbec nevypadáš jako jindy. Dneska vypadáš jako opravdická maminka!“

Aha, zdělila toho po Ruth asi víc.

„Lois, já už musím běžet,“ povídám do telefonu a zadrhne se mi hlas. „Jsem strašně ráda, že ses ozvala. Fakt, rozumíš?“

„To víš, že jo, kotě. Teď mazej splnit svou občanskou povinnost. Ať žije královna, ať žije vlast a tak, znáš to. Hlavně nezapomeň, že srdcem zůstaneš navždycky amík. Čtvrtý červenec a bostonské Red Sox už ti nikdo neodpáře.“

Emmy mě chytla za ruku, já schovávám mobil a vracíme se do obýváku. „Takže budeš odteďka Angličanka?“

„Myslím, že k tomu jen kus papíru stačit nebude,“ poznamená trochu uštěpačně Ruth.

„Měli bychom jet,“ zasáhne Kit. „Ceremoniál začíná v deset.“

Všichni čtyři se nasoukáme do jeho autíčka a mačkáme se jak sardinky. Auta v téhle zemi jsou tak malá! A ty úzké silničky! I domečky jsou tu mrňavé. A ta parkovací místa! (A to už vůbec nemluvím o metru. Když se ve stanici otevrou dveře, vagón vyvrhne hromadu cestujících jako popcorn z plechovky. A tělesného kontaktu s dalšími lidmi si užijete víc než doma za posledních deset let manželství.)

Ale navzdory jejich miniaturním autům, teplé whisky, divnému přízvuku, upjatému výrazu i poněkud úsměvnému přesvědčení o vlastní nadřazenosti mám Brity ráda. Však jsem si jednoho vzala, i moje dcera je Britka a já se právě chystám podškrábnout prohlášení, že budu taky Britka.

Ceremoniál udílení občanství je až překvapivě dojemný. Do obřadní síně administrativního sídla hrabství Oxfordshire nás v doprovodu příbuzných míří pětadvacet a všichni se nejprve zapíšeme do registru občanů hrabství (před pěti lety jsme se sem přestěhovali z Edinburghu, protože Kit získal po postgraduálu místo učitele angličtiny na základní škole kousíček za Oxfordem). Následuje řeč místního hlavního bařtipána a pak konečně dojde i na slavnostní Přísahu věrnosti a Slib občana.

„Ani jsem nevěděla, že taky máme Přísahu věrnosti,“ odfrkne si trochu popuzeně Ruth. „Zní mi to nějak moc americky.“

Všichni žadatelé stojíme bok po boku a společně opakuje me slova přísahy. Její vážnost a důsledky mě trochu zaskočily. Oficiálně se zříkám občanství země svobody a dobrovolně vstupuji do řad obyvatel tohoto věčně mlhavého a šedivého ostrova v Atlantiku. Čert vem papíry, vždyť už tu osm let žiju a zdánlivě jsem se přizpůsobila. Koukám na jejich kultovní seriál *Coronation Street*, pochopila jsem, že lékárna je vlastně drogerie, a už mluvím jako oni (i když rodný přízvuk úplně nezapřu a kšandy pro mě navždy zůstanou kšandami, protože na ty jejich šle si asi nikdy nezvyknu). Už jsem se smířila s tím, že královskou rodinu můžou kritizovat jenom Britové a že je dodnes ve skrytu duše žere, proč se v posledních dvou válkách nepostavili radši na stranu Němců místo Francouzů. Ale Ruth má pravdu – ani kdybych dostala lejster sebevíc, pravou Britkou se nikdy doopravdy nestanu. Moje dětství, to byly žluté školní autobusy, televizní zábavný pořad *Saturday Night Live* a svátek Díkůvzdání. Vyrostla jsem na sendvičích s burákovým máslem a džemem, a ne na kvasnicové poma-

zance marmite. A nekoukala jsem ani na dětský pořad BBC *John Craven's Newsround*. Můžu chodit od hlavy k patě oblečená ve značce Boden, slavit tradiční noc ohňostrojů a nakupovat až do smrti kalhotky výhradně u Markse a Spencera, stejně pro ně zůstanu přivandrovalcem.

Kit mi tiskne ruku a já hned vím, že pochopil. Usměju se na něj a zhluboka se nadechnu. Lois má pravdu. Patříme s Kitem k sobě, sakumprásk a se vším všudy. Tomu chlapovi bych klidně obětovala i ledvinu. Čert vem, odkud je.

„Já, Mia Allenová, přísahám Bohu Všemohoucímu, že jako britská občanka budu věrná a oddaná Jejímu Veličenstvu královně Alžbětě II., jejím dědicům a následníkům dle zákona.“

Hotovo. Pak si všichni dohromady zazpíváme britskou státní hymnu (která má velice vážný, až trochu pohřební nádech; být po mém, vybrala bych něco břesknějšího, třeba britskou vlasteneckou píseň „Land of Hope and Glory“) a vypochoďujeme ven na schody, kde celou naši skupinu zvěční fotograf. A jako by i počasí chtělo dodat celému aktu pravý britský nádech, příjemné zářijové sluníčko zaleze za mrak, zatáhne se a začne mrholit. Ruth se choulí pod stříškou u vchodu a čeká, až Kit doběhne pro auto. Asi je z cukru nebo co.

Vtom mě zasype sprška červenomodrobílých konfet a já se překvapeně ohlédnou.

„Charlie!“ vykřikl Kit. „Kde se tady proboha bereš?“

„Někdo přece musí tu novou národní posilu řádně přivítat,“ usmívá se Charlie a už z tašky vytahuje láhev šampaňského a čtyři sklenky. „Musíme si připít bublinkami, jinak to neplatí.“

„To je moje šéfová, miláčku,“ oznámí mi Kit. „Charlie, moje žena Mia.“

Potřeseme si rukama a vesele se na sebe usmíváme. Pochopitelně už dávno z vyprávění vím, že Charlie je ženská. Kit u ní pracuje půl roku. Vytáhla si ho z té roztomilé místní základky, aby u ní na Gymnáziu sv. Alfonse vedl oddělení angličtiny. Často o ní mluví, takže vím, že je moc chytrá a pracovitá, má spoustu nápadů a stejně jako Kita ji štve otupělost většiny pedagogického sboru.

Ovšem zatím jsem netušila, že je to navíc překrásná vysoká blondýna s modrýma očima. Přesně taková holka, jakou jsem hledala.

KAPITOLA 2

Charlie

Někdy si říkám, že jsem si měla vzít radši ženu – už jen pro tu radost, že bych měla po boku někoho, kdo by nenechával oblečení ležet pod schody.

Seberu z podlahy manželovu pohozenou kravatu, položím ji na kupu ostatního šatstva, které ponesu nahoru, a odhodím klíče na stolek v chodbě. „Robe? Milly?“

Z obýváku se ozývá tlumené zapištění a chichot. Ze stolku беру Robovu bundu, pověším ji na háček, zastrčím mu boty do rohu a pečlivě je srovnám, smetu hromádku odstřížků měděných drátků a kousky plastových svorkovnic z kuchyňské linky do koše, schovám kombinačky, šroubovák a štípačky do šuplíku, narovnáím a poskládám zmačkané dvojlisty dnešních novin, posbírám ze země čtyři vybité baterie a hodím je do tříděného odpadu, strčím špinavý talíř a nůž od kvasnicové pomazánky do myčky, zavřu skleničku s pomazánkou, uklidím mléko, seberu Robovy ponožky stočené do ruličky a přesně mířeným hodem se střefím do prádelního koše ve dveřích komory, vypnu rádio, zastrčím krabici s kočičím žrá-

dlem pod dřež, zametu rozsypané granule, zaklapnu otevřený kufřík, postavím ho k hlavním dveřím, překročím neuklizený (a zjevně nepoužitý) vysavač, který v chodbě překáží, a otevřu dveře do obývacího pokoje. Když jsem ráno odcházela, náš dům vypadal přesně tak, jak ho mám nejraději – byl uklizený, moderní a prázdný.

Rob leží před krbem na zádech, bosé nohy mu trčí vzhůru jako broukovi na krovkách. Milly na nich spočívá bříškem, ruce roztažené, blondaté vlasy rozčuchané, v modrých očích jiskřičky a říčí blahem. Musím se chtít nechtít taky zasmat a sbírám ze země rozházené polštáře z pohovky.

„Opatrně, Robe, ať se nepozvrací.“

„Neboj, ještě nejedla,“ uklidní mě Rob, ale opatrně Milly sundá na zem, obrátí oči v sloup a spiklenecky na ni mrkne.

Urovnám polštáře na pohovce. „Tys jí nedal večerí?“

„Čekal jsem na tebe.“

„Vždyť jsem ti říkala, že dnes dorazím pozdě, protože máme schůzi, pamatuješ? Měls jí ohrát lasagne.“

„Promiň, já na to úplně zapomněl.“

Jde za mnou do kuchyně, já vytáhnu z ledničky lasagne a on si jen prohrábne rukou hustou černou kšticí, která mu na spáncích začíná šedivět. Bosé nohy má ještě opálené z léta a z podvečerního stínu na jeho tváři svítí hollywoodský dolíček na bradě. Ve starých džínách a vybledlém tričku vypadá pořád jako ten třicetiletý kluk, do něhož jsem se před téměř dvaceti lety zamilovala. Naráz mě zalije horká vlna touhy a rychle se odvrátím, než mi to pozná na očích. Takhle je to vždycky. Ať se chová sebehůř, ať jsem na něj našťavaná nebo ať mě sebevíc raní, tak mám totální depku z toho, jak ho pořád, *pořád* chci.